

ŽIVOT PRIJE I POSLIJE INVALIDSКИH KOLICA

Andrija Lipanović: “Ne želim biti u kući i razbijati glavu o problemima. Probleme želim rješavati i pomoći sebi i drugima”

Aut Draženka Franjić 06/12/2024 Intervju Tjedna Istaknuto Reflektor 0

©: D. Franjić

Podijeli na Facebooku

Podijeli na X (Twitter)

Pošalji na E-mail

Da se život može promijeniti u trenutku primjer je Andrija Lipanović, predsjednik Sportsko-rekreativne udruge osoba s invaliditetom i djece “Vjeruj i djeluj” iz Splita. Kada je to jutro kretao na posao nije ni sanjao da će mu se dogoditi nesreća poslije koje će ostati u invalidskim kolicima.

Andrija Lipanović poznat je u Splitu kao čovjek koji se unatoč svog invaliditeta bori za bolji život svih osoba s invaliditetom. Njegov život pun je teškoća zbog kojih bi mnogi pokleknuli, no Andrija kaže da se s problemima puno lakše nositi uz optimizam i duhovitost. Nakon nesreće na poslu, zbog koje je završio u invalidskim kolicima, shvatio je s koliko se problema nose osobe s invaliditetom. No, Andrija nije kukao, već odlučio rješavati probleme i učiniti život lakšim i sebi i drugima. A, gdje ima volje ima i načina, kaže i dodaje kako je bilo najbitnije prihvatiti novi način života.

Kome je teže, onima koji su se rodili s invaliditetom ili vama koji ste živjeli punim životom i jedna nesreća ili rat odjednom to prekinu i više ne možete hodati?

Pa, siguran sam da je teže nama koji smo živjeli normalnim životom, nismo se rodili kao osobe s invaliditetom. Ja sam nastradao u 33 godini i ostao sam osoba s invaliditetom u kolicima. Prihvatio sam to, glava je ostala bistra, zdrav u duhu, zdrav u tijelu. Ovo nije bolest, ovo je stanje. Teško je, ali čovjek se navikne. Živ si, zdrav si, imao sam sina, ženu, obitelj, skulirao sam se, osnovao sam udrugu i uhvatio sam se posla. I kao osoba s invaliditetom uvijek sam bio aktivan i vrijedan čovjek i volio sam raditi. Ne želim biti u kući 24 sata i razbijati glavu o problemima, nego hoću probleme rješavati, i van kuće i oko i pomoći i drugima i sebi. Kada se dijete s invaliditetom, s poteškoćama rodi ono i ne zna da je takvo. Ja sam prošao život do invaliditeta 32 i pol godine i onda sam posta osoba u invalidskim kolicima.

Što se dogodilo? Kako ste završili u invalidskim kolicima?

09.srpnja .2014. godine prilikom pada s krova jedne kuće na poslu sam postao osoba s invaliditetom. Pao sam s nekih 7 metara visine. Uspio sam ostati živ, ali sam povrijedio cervikalnu kralježnicu, vratni dio, kralješci C4, C5 i C6. To me unazadilo do te mjere da sam ostao u invalidskim kolicima.

Kakav je osjećaj padati s te visine? Što Vam je prolazilo kroz glavu u tim trenucima?

Osjećaj je brutalan. U tom momentu čovjek razmišlja... u 3 metra klizanja po krovu vam se vrte slike cijeloga života. Doslovno. Sve mi je prošlo kroz glavu. I onaj momenat kada sam vidio da ću pasti preko krova, onda je bilo “Majko Božja, Gospe draga, Isuse sveti, samo da nitko ne ide kući reći da sam mrtav, da sam poginuo na poslu. Pao sam dolje i skužio sam da sam živ. Ostao sam pri svijesti. Samo sam zahvalio dragom Bogu i Gospi. Nisam mogao ništa, cijeli sam bio utrnjen, ništa ne boli, neki blaženi osjećaj. Hitna je bila u roku 2 minute na mjestu nesreće i došao sam u splitsku bolnicu gdje počinje priča mjesec i 18 dana intenzivne njega. Narednih 9 mjeseci Varaždinske toplice.

Kako je zvučala rečenica “nećete više hodati”?

Tu rečenicu sam čuo nakon jedno 4-5- mjeseci. Ali, prilikom pada s krova, kada sam se udario, odmah sam vidio da je problem veliki. Ja sam visok čovjek, metar i 97, a onda sam 94-95 kila i kada su me okrenuli na dasku na mjestu nesreće, kada su mi na vrat stavili Šancov ovratnik da se ne mičem, kada su me okrenuli na dasku, onda sam tek vidio što sam napravio prilikom pada. Ne da sam se samo uspio objesiti rukama za oluk, nego težak čovjek i 3 metra klizanja, velika sila, uspio sam ispraviti oluk koji je na U na I. A, ogradu u koju sam udario iskrivio sam do te mjere da je ostala kao jedan val. I onda sam shvatio da je problem veliki. Već onda nisam mogao ništa ni nogama, ni rukama. Ruke su se nekako uspjele vratiti, ali noge...

Ali, nisam teško podnio. Navikao sam se u topicama. Došao sam u toplice onako nasmijan, uvijek duhovit, šalio se oko svega toga skupa. Bio sam mlađi, mi mlađi smo to nekako kroz humor savladali. Doživio sam tamo ljude koji su bili stariji od mene po 20-25 godina koji su nastradali i bili u većem problemu nego mi mlađi. Dosta teško su se privikavali na to novo stanje, jako teško im je bilo prihvatiti činjenicu da su u kolicima.

Koliko Vam se život promijenio? I kako?

Život se promijenio... najgore je prihvatiti to da ste u kolicima i ništa ne možete sami. ne možete ni guzu obrisati sami, da vas netko mora i prati i kroz probavne smetnje i stolice koje vas muče, da netko drugi to odraduje. Ništa nije normalno, ne mokrite normalno, ne možete nigdje ići bez pratnje...vanka se morate pomokriti, morate imati osobnog asistenta, morate imati nekakvu pratnju koja će to umjesto vas odraditi. Kad to prihvatite, onda možete ići dalje.

Pretpostavljam da to nije lako prihvatiti.

Pratite nas i na Facebooku

Novo na portalu

Odbacivanje stigme genocidnosti hrvatskog naroda

06/12/2024

Primjena umjetne inteligencije u poduzetništvu

06/12/2024

DOPRINOS PODUZETNIŠTVU
Gospodarski centar OBŽ – viceprvak u kategoriji

06/12/2024